PERIPEȚIILE LUI GERD MÜLLER

TREI MECIURI JUCATE CU FRACTURĂ DE PERONEU!?

Este straniu ceea ce s-a petrecut începînd de la 10 februarie cu **Gerd Müller.** Cele relatate de ziarul „STADIO" din Bologna par de necrezut, dar faptele sînt absolut reale. Să le derulăm cronologic pentru că numai în felul acesta ele ar putea fi înțelese, totuși.

La 10 martie, Bayern München întîlnește formația Hertha. La un moment dat, cunoscutul golgeter bavarez **Gerd Müller** se ciocnește cu fundașul **Ludwig Müller,** al echipei adverse. Primul simte o durere ascuțită la picior dar continuă să joace. După meci este consultat de medicul clubului său, **Richard Müller.** Împreună cu acesta este condus la medicul **Manfred Weigert,** al lui Hertha. I se face o radiografie. Nu se vede nimic anormal, dar nu se exclude o contuzie musculară foarte puternică. În schimb, se refuză categoric ipoteza unei fracturi. Și Gerd este condus la avion pe un scaun cu rotile, din cauza durerilor foarte puternice. Peste numai patru zile urma meciul internațional R.F. Germania — Argentina și Gerd era, firește, în cantonament pentru acest joc. Este consultat de medicul federației vest-germane, **Hans Schobert.** Părerea sa confirmă diagnosticul lui **M. Weigert:** contuzie musculară. Ca tratament: masaje. **Schobert** spune că **Gerd** va putea să joace în meciul cu Argentina. Cu toate acestea, cunoscutul fotbalist va absenta, luîndu-și răspunderea pentru acest act al său. Două zile mai tîrziu, din nou consult, și medicul echimei, **Spannbauer,** altul decît medicul clubului, declară că nu este nevoie de radiografie și îi face șase injecții în „zona critică". A doua zi, **Müller** este prezent în echipa sa în meciul cu Wuppertaler și chiar marchează un gol. În continuare, alte injecții, nici o radiografie, deși jucătorul se plînge în continuare de dureri. Joacă și în meciul din 24 februarie cu Schalke 04: antrenorul său, **Latek,** îl sfătuiește: **„Să nu te expui prea mult; mă mulțumesc să scoți din joc doi apărători ai lui Schalke".** Apare între timp și un conflict de competențe: **Schobert** și maseurul național vest germane, **Deuser,** se arată nemulțumiți că **Gerd** a urmat tratamentul indicat de **Spannbauer** și nu pe cel al lor. A doua zi după partida susținută cu Schalke, **Ervin Nehl,** managerul **lui Bayern,** și **Robert Schwan,** directorul sportiv al echipei, se sfătuiesc și consideră că este necesar ca **Gerd** să fie dus la un specialist. Și într-adevăr la 26 februarie se află la clinica ortopedică universitară din München, unde este consultat de prof. **Viernstein.** I se face, în sfîrșit, o nouă radiografie, la care apare în mod clar fractura peroneului (așa după cum se poate vedea și din fotografia alăturată).

Acum, după ce toate acestea sînt cunoscute, toți cei ce îl consultaseră încep să dea înapoi. De pildă, dr. **M. Weigert,** care l-a văzut primul declară: **„I-am recomandat lui Gerd 14 zile repaos; s-ar putea ca fractura să fi apărut după meciurile cu Wuppertaler sau Schalke":** dr. **H. Schobert: „Nimic nu dovedea că Gerd are o fractură; locul bolnav lăsa impresia unei contuzii foarte puternice".**

Dar să ne întoarcem la data de 26 februarie. Se apropia meciul-tur cu Ajax și olandezii nu trebuiau să știe că **Gerd** are o fractură. Ca urmare, după cum scrie publicația italiană **„Stadio",** în seara precedentă meciului, președintele lui Bayern, **Neudecker,** îi invită în sala de conferințe a lui Esso-Motor-Hotel din Amsterdam, unde era cazată echipa bavareză, pe ziariștii vest-germani prezenți la joc și îi convinge să nu divulge acest „secret de stat" privind accidentul lui **Müller.** Ziariștii se conformă. **Gerd** apare în formația lui Bayern, dar șchiopătează și este ca și inexistent pe teren. Abia de aici încolo începe perioada de tratament, piciorul i se pune în ghips. Profitînd de aceste zile de refacere, conducătorii reprezentativei R.F. Germania îl aliniază în echipa țării pentru meciul de la 28 martie, cu Cehoslovacia, în care marchează două goluri!

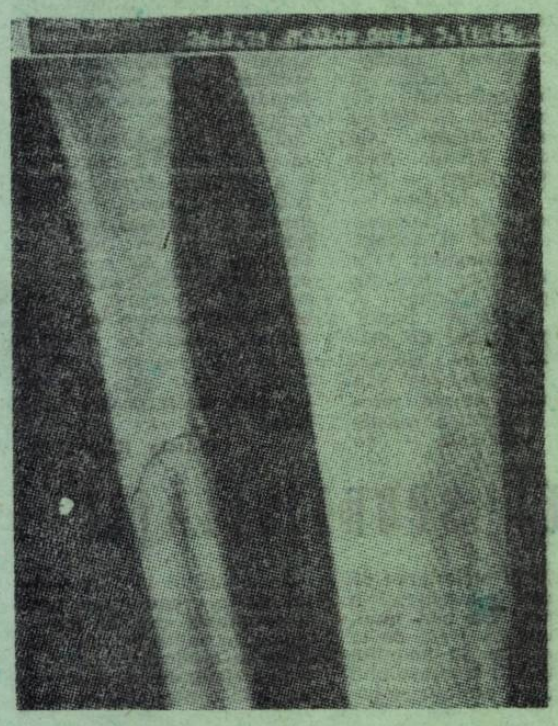

Iată radiografia publicată de ziarul „Stadio" din Bologna

Carnet extern

FENOMEN INVERS

Cu siguranță că vă amintiți de veritabilul „război al concepțiilor de arbitraj" care se născuse între Europa și America de Sud. Se imputa, de către cavalerii fluierului de pe continentul nostru, maniera prea largă utilizată de colegii lor din continentul „fotbalului fierbinte". În plus, existau și diferențe nete de interpretare a regulilor jocului. Fenomenul dusese la cîteva situații foarte neplăcute, soldate nu numai cu discuții aprinse și prelungi dar chiar și cu incidente în teren, atunci cînd arbitrii din Europa conduceau meciuri ale formațiilor sudamericane și invers. Situația devenind alarmantă, F.I.F.A. a trecut la acțiune programînd cursuri de perfecționare a arbitrilor de frunte din cele două continente, care urmăreau punerea de acord a punctelor în litigiu; *s-a prevăzut și acea perioadă de studiu, de discuție, de omogenizare a opticii arbitrajului care se organizează cu regularitate înaintea turneelor finale ale competițiilor supreme. Utile s-au dovedit și schimburile de arbitri între cele două continente. Mai cu seamă jocurile din finalele „Cupei intercontinentale" sînt conduse de arbitri sudamericani în Europa și de cei de pe continentul nostru în America de Sud.*

Toate aceste acțiuni au dus la o apropiere a punctelor de vedere și, în adevăr, acele mari diferențe în manierele de arbitraj s-au atenuat. Dar, iată, acum asistăm la un fenomen cu manifestări inverse decît acela combătut prin inițiativele F.I.F.A. Suferind — se vede treaba — o influență prea puternică a arbitrajului de pe vechiul nostru continent, arbitrajul sudamerican s-a „europenizat", dacă putem folosi cuvîntul; un interesant studiu al unui arbitru celebru în activitatea lui, mexicanul Diego de Leo, *care s-a dedicat în ultimii ani studierii problemelor teoretice ale arbitrajului, semnalează că — în momentul de față — arbitrii brazilieni și uruguayeni în special, sînt mult mai severi și mai exigenți decît cei europeni, ajungînd ei acum la o exagerare în sancționarea infracțiunilor, exagerare care începe să neglijeze o lege a arbitrajului modern, legea avantajului.* „Am văzut recent cîteva partide de campionat în Brazilia, afirmă Diego de Leo. Arbitrajul este aidoma cu unul practicat de arbitrii europeni acum 8—10 ani. Ce curios! Acum America de Sud trebuie să facă eforturi spre a se reîntîlni cu acel mod modern de conducere a jocurilor care îi caracteriza cîndva pe cei mai buni „cavaleri ai fluierului" din țările sale".

Avem de-a face, cum se vede, cu producerea, în sens invers, a fenomenului care a produs atîtea discuții cu prilejul C. M. 1966.

Eftimie IONESCU

ȚS.K.A. ESTE DE PE ACUM CAMPIOANĂ!

SCRISOARE DIN SOFIA

De mai bine de 20 de ani, în campionatul de fotbal al Bulgariei există tradiționala rivalitate dintre cele două mari cluburi, **T.S.K.A.** și **Levski** (acum, Levski—Spartak). Rivalitatea dă culoare luptei pentru titlu și ... suport pentru comentariile presei sportive. Da, într-adevăr, acestea sînt faptele: numai aceste două echipe sînt, de regulă pretendente la titlul de campioană. Așa stînd lucrurile, programele plasează întîlnirile directe dintre ele întotdeauna în finalul sau la mijlocul sezonului, pentru a menține interesul publicului.

În campionatul în curs, aceste jocuri au fost stabilite pentru etapa a V-a a turului și a returului. În toamnă, meciul s-a încheiat la egalitate: 2—2. Returul a avut loc în cea de a XXII-a etapă. Înaintea partidei, avansul lui Ț.S.K.A. era de trei puncte. Militarii au cîștigat cu 2—1 și avansul lor a crescut la cinci puncte. Practic, duelul dintre cele două mari echipe era terminat, Levski—Spartak pierzînd, practic, toate șansele. În lupta pentru titlu, cea mai apropiată de Ț.S.K.A. a apărut, după acest joc, formația Slavia din Sofia, care ajunsese la numai patru puncte lider. Toată lumea se aștepta ca această echipă, care în curînd va sărbători 60 de ani de la întemeierea sa, va fi rivalul care va umple golul în lupta pentru titlu. Dar o săptămînă mai tîrziu, în etapa a XXIII-a, Slavia a pierdut la Burgas și a rămas, la rîndul său, la o distanță de șase puncte de Ț.S.K.A. La aceeași distanță se află și campioana de toamnă, Lokomotiv Plovdiv.

Așadar, Ț.S.K.A. a rămas solitară în fruntea clasamentului. Pînă la finele întrecerii mai sînt zece etape și — teoretic — este posibil să piardă și titlul. Dar vorbind în mod realist, Ț.S.K.A. l-a cîștigat de pe acum...

ȘTEFAN NOYKOV

Sofia, aprilie

PE SCURT

● 1 224 de echipe de tot atîtor vapoare provenind din 53 de țări au luat parte anul acesta la **„Cupa celor șapte mări".** Cîștigătoare este formația vaporului suedez „Apollo", urmată de cele ale navelor „Royal Viking Star" (Norvegia) și „Otelia" (Suedia). Pe locul al 14-lea s-a clasat echipa vaporului românesc „Oradea". Trofeul a fost înmînat, cu distincțiile respective, la Școala maritimă navală din Arendal (Norvegia).

● După cum am mai anunțat, în martie și-a început turneul, pe continentul nostru, reprezentativa Statelor Unite. Motivul, cunoașterea fotbalul de pe vechiul continent. Fotbaliștii din lumea nouă au pierdut nu numai întîlnirile din Polonia (0—4 și 1—2) și R. F. Germania (1—5), dar, recent, întîlnind reprezentativa Belgiei au cedat cu 6—0, iar în Italia, după meciul susținut în compania formației Massa, din cea de a treia divizie (1—1), au pierdut în fața cunoscutei Lazio cu 7—0! Elocvent!

ÎN SEZONUL VIITOR, PARISUL — FĂRĂ FOTBAL DE PRIMĂ LIGĂ?

Ani la rînd, numai Benfica, Real Madrid și echipele din Sofia au ținut sus steagurile de reprezentante fotbalistice ale capitalelor țărilor respective, în timp ce Londra, Varșovia, Parisul, Roma, Moscova sau Praga s-au văzut nevoite să accepte scurgerea unei lungi perioade de resemnată așteptare pînă cînd — de vreo doi ani — echipele lor și-au reluat o cadență mai normală, redevenind (Arsenal, Legia, Lazio, Dinamo Moscova sau Sparta Praga) forțe de temut.

În acest context, poziția cea mai șubredă pare să o aibă, în continuare, Parisul. „Orașul lumină" este posesorul unor arene sportive excelent utilate („Parc des Princes" abia a fost reamenajat) și orașul unor spectatori fideli, pînă la sacrificiu, jocului cu balonul rotund, înregistrînd recordul de asistență al campionatului în curs: 22819 plătitori la meciul F.C. Paris — Nantes. În același timp Parisul este posesoarea a două echipe de primă divizie aflate, însă, în... zona fierbinte a retrogradării.

Pe malurile Senei ființează două grupări profesioniste, F.C. Paris și Red Star, ambele trăind „pe muche de cuțit". În campionatul trecut, echipele pariziene au scăpat ca prin minune de retrogradare, după ce, în ediția 1970—1971, Red Star se salvase în ultima etapă, izbutind o victorie „cu cintec" la Valenciennes.

Situația nu pare mai trandafirie nici la această oră, chiar dacă F.C. — echipă înființată în 1970 și acreditată direct în divizia secundă!! — marchează un cert reviriment, grație serviciilor noului antrenor, **Antoine Dalla Cieca,** angajat la 28 decembrie 1972 în locul lui **Luis Hon,** despre care se zicea, cu ironie că **„a amanetat pentru F.C. cavoul ultimului loc".**

În ciuda unor subvenții neobișnuit de mari, oferite de Municipalitate și a unui regim de transferări considerat, la Reims sau Marsilia, drept „special" — pe cînd F.C. activa în divizia secundă a făcut senzație transferul lui Djorkaeff, căpitanul de atunci al echipei naționale, iar recenta achiziție a internaționalului israelian **Spiegler** a atins cea mai mare cotă folosită în 1972 pentru cumpărarea unui jucător — Football Club Paris continuă să se afle pe „nisipurile mișcătoare" ale clasamentului, chiar dacă noul tehnician aflat la timonă se dovedește optimist, afirmînd: **„jucătorii mei nu sînt mai slabi ca cei ai altor echipe".** Citind lista celor 20 de componenți ai lotului lui F.C.P. — cel mai numeros din întregul campionat francez — ești tentat să-i dai crezare, fără răgaz, fostului internațional **B. Cieca.** Nume ca **Floch, Spiegler, Djorkaeff, Rostagni, Bras** sau **Horlaville,** reprezentînd certitudini pentru oricare tehnician.

Neimpresionat, însă, de reușitele din ultima vreme ale echipei noul președinte al grupării, **Guyot** — noul este un fel de-a zice, căci **M. Guyot** s-a mai aflat și în 1970—1971 la conducerea clubului — s-a arătat mai puțin optimist declarînd că, în pofida relativei redresări din luna martie, vistieria clubului este ca și goală.

„Nu voi aștepta luna iunie (n.r. sfîrșitul campionatului) **pentru a închide casa de bani"** — a încheiat, cu glas sugrumat, **M. Guyot,** dar ziariștii prezenți la respectiva conferința de presă au deslușit în vorbele sale mai mult amenințare decît obidă. Socotind că a făcut tot ceea ce i-a stat în putință (și ceva a făcut...) **Dalla Cieca** a ridicat din umeri, repetîndu-i lui **Maurice Ragonneau** de la „Miroir du Football" ceea ce mai spusese și cu alte ocazii: **„Este prea devreme pentru a vorbi. La ora actuală nu pot zice aici da nici nu. Totul este în funcție de jucători".**

Între intransigența — oare simulată? — a președintelui și răbdarea — sigur diplomatică — a antrenorului, F.C. Paris trăiește zile de zbucium, sperînd, în numele a citorva zeci de mii de suporteri, să cîștige aspra bătălie a retrogradării, în care comentatorii de la fața locului îi acordă mai multe șanse decît vecinei, mai puțin alintata și mai sărăcă — Red Star, formație al cărei atac n-a înscris decît 18 goluri în 20 de etape de campionat!

Ocupîndu-se pe larg și în mod repetat de situația precară a fotbalului parizian, confrații de la publicațiile editate în capitala Franței, probează multă cumpătare și mult interes în căutarea celor mai adecvate soluții; numărul 185 al lui „Miroir" consacră trei pagini acestei probleme în vreme ce presa de provincie nu pierde ocazia de a plăti polițe mai vechi...

„Dacă F.C. și Red Star vor retrograda, ceea ce nu este exclus — notează „But" — **credem că e cel mai nimerit moment ca Parisul să înființeze o nouă echipă și s-o numească direct... campioana Franței! Doar la Paris își au reședința și președintele federației și domnul Boulogne"** (n.r. selecționerul reprezentativei).

Măliția la adresa favorurilor făcute cîndva lui F.C. Paris nu mai simte nevoia nici unei perdele, dar — dincolo de hîrjoana gazetărească — situația dramatică a fotbalului parizian rămîne o realitate de necontrazis.

Figura îngrijorată a lui Antoine Dalla Cieca (al doilea de la stînga) pare a contrazice declarațiile sale optimiste privind rămînerea echipei F.C. Paris în prima divizie. În dreapta lui, A. Zeppelini, unul din conducătorii grupării; în stînga, jucătorii Laurier și Horlaviile.